

ע"פ 32036/12/16 - אלכסנדר באייב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ"ת 32036-12-16

22 ינואר 2017

אלכסנדר באייב ע"י ב"כ עו"ד חזי כהן

מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד נדב אוחנה

בפני כבוד השופטת רחל ברקאי

המערער

נגד

המשיבה

פסק דין

בפני ערעור על גזר דינו של בית המשפט השלום לתעבורה באשדוד (כב' השופטת ליאת שמיר-הירש) מיום 6.11.16, בפ"ל 11417-05-16, ולפיו לאחר שהרשיע את המערער על פי הודאתו בעבירה של נהיגה בזמן פסילה וללא ביטוח השית עליו עונש של פסילה בפועל לתקופה של 13 חודשים בניכוי תקופת פסילה אותה ריצה מיום 14.5.16, מאסר על תנאי של 3 חודשים לשנתיים, פסילה על תנאי של 4 חודשים ל-3 שנים וקנס כספי בסך 1,200 ₪.

במסגרת הערעור שבפני מיקד ב"כ המערער טענותיו כנגד משך תקופת הפסילה בפועל.

לטענתו, המדובר במשך תקופת פסילה חורגת מן הסביר והמקובל בפסיקה בנסיבותיו של המערער. כך טען כי מדובר בבחור צעיר, יליד 1991 אשר מתקיים לפרנסתו כנהג הובלות וכי נכון היה להסתפק בתקופת פסילה של עד 11 חודשים תוך הוספת רכיבי ענישה נוספים כדי להרתיע את המערער ולהבטיח אי הישנות ביצוע העבירה. לעניין זה הציג בפני שורה של פסקי דין אשר קבעו משך תקופת פסילה בעבירות דומות העומדת בגבולות הנטען. (תת"ע 616-04-12 ; פ"ל 8532-01-14 ;

פ"ל 1735-04-15)

עוד הוסיף וטען ב"כ המערער, כי גם במהלך הדיון אשר התקיים בפני בית משפט קמא, דיון בלתי פורמלי שנעשה לטענתו עם בית המשפט בטרם מסירת הודאה מטעם המערער, העביר לו בית המשפט קמא את הרושם, כי ככל שיודה המערער בביצוע העבירות המיוחסות לו, יעמוד עונש הפסילה בגבולות הנטען, דהיינו לפסילה של 11 חודשים. לטענתו, היתה זו הסיבה בשלה בחר המערער להודות ולסיים משפטו.

ב"כ המערער נזהר בטיעונו וחזר והבהיר כי הוא מודע לעובדה כי בית משפט אינו כבול להסדרי טיעון המוצגים בפניו ואולם, לדבריו, היה זה בית המשפט קמא אשר העביר לו את התחושה כי יכבד ענישה שכזו, גבולות ענישה אשר לא היו מוסכמים על ידי התביעה.

אל מול טענות אלו טען ב"כ המשיבה, כי יש לדחות את הערעור וכי העונש שהושת על המערער תואם את הענישה

הראויה בנסיבות העניין בהן נמצא המערער עושה שימוש בכלי רכב לאחר שנפסל על ידי קצין משטרה מלנהוג.

עוד נטען, כי לא באה בפני בית המשפט קמא כל בקשה מפי המערער לחזור בו מהודאתו או בקשה לביטול פסק דין בשל הנסיבות הנטענות.

אין חולק כי המערער הורשע על פי הודאתו כי נהג בזמן פסילה מינהלית כאשר פסילתו של המערער מלנהוג באה בעקבות אירוע קודם שבו נתפס המערער בחשד לנהיגה במצב של שכרות (תת"ע 10655-05-16).

התיק הראשון, המייחס למערער עבירה של נהיגה בשכרות, מתנהל בבית משפט קמא לאחר שהמערער כפר באישום.

חזרתי והפכתי בטענות הצדדים וסבורה אנכי כי בנסיבות המיוחדות של עניין זה, דין הערעור להתקבל.

מבלי להתייחס לנטען באשר לדברים שנאמרו על ידי בית משפט קמא לב"כ המערער, סבורה אנכי כי לגופו של עניין נכון להעמיד את תקופת הפסילה על 11 חודשים בלבד.

מבלי להקל ראש בחומרת העבירה אין להתעלם מנסיבות ביצוע העבירה, מנסיבותיו האישיות של המערער הנושא בנטל הפרנסה כנהג מקצועי, מהעדר עבר תעבורתי מכביד, ובהינתן מתחם הענישה בנסיבות של עבירות אלה, מתחם אותו קבע בית המשפט קמא כעומד על תקופה שנעה בין 6 חודשים עד שנים.

סוף דבר הערעור מתקבל.

עונש הפסילה בפועל יעמוד על 11 חודשים מיום 14.5.16.

יתר רכיבי העונש בעינם.

ניתן היום, כ"ד טבת תשע"ז, 22 ינואר 2017, בהעדר הצדדים.